LÁ THƯ MỤC VỤ

Cuối tuần 7 & 8 tháng 3 vừa qua là những ngày nóng kinh khủng của những ngày cuối mùa hè năm nay. Trong hai ngày đó tôi luôn đổ mồ hôi ướt đẫm áo mỗi khi làm việc mục vụ. Sau khi về nhà xứ tôi phải thay áo trong áo ngoài vì đã ướt hết. Càng ra nhiều mồ hôi, tôi lại càng uống nhiều nước hơn. Đó chính là nguyên nhân tôi phải vào bệnh viện.

Rạng sáng Thứ Hai ngày 9 tháng 3 tôi bị sốt cao, mồ hôi lại càng chảy ra nhiều hơn. Tôi tưởng bị cảm cúm thông thường nên uống Panamax cầm cự. Thấy sốt giảm tôi lại càng yên trí là chỉ bị cảm cúm vì trúng lạnh do ra mồ hôi nhiều quá. Chỉ có một hiện tượng lạ là các ngón tay của tôi cử động khó khăn khi gởi tin nhắn trên điện thoại di động nhưng tôi nghĩ là do bị cảm không ăn được nên mất sức. Rồi tôi vẫn đi lại bình thường nhưng vì bị sốt nên tôi không dám hướng dẫn Lớp Kinh Thánh để phòng ngừa lỡ bị nhiễm Corona Virus sẽ lây lan cho người khác. Tới Thứ Tư 12 tháng 3 tôi thấy khá hơn nên tính ngồi viết nốt Lá Thư Mục Vụ nhưng tự nhiên các ngón tay tôi bị co rút không duỗi ra được và cả hai bàn tay không điều khiển được nữa. Tôi gọi điện thoại cho Huy Cận bảo là không biết tại sao tay chú không điều khiển được nữa. Nghe thấy vậy Cận hốt hoảng bảo cháu phải chạy lên đưa chú đi cấp cứu ngay vì chắc chú bị heart attack giống ba cháu. Khoảng nửa tiếng sau Cận đến chở tôi đi Bệnh Viện Royal Perth đưa thẳng vào khu cấp cứu. Sau khi hỏi tôi mấy câu và nhìn thấy các ngón tay tôi co rút họ đưa giường ra đẩy tôi đi chụp CT Scan đầu và làm một số xét nghiệm khác rồi đẩy thẳng vào khu ICU (khu chăm sóc đặc biệt).

Suốt đêm 12 và cả ngày và đêm 13 tháng 3 tôi liên tục được truyền các chất Electrolytes (Chất điện giải) vào máu vì sau khi thử máu các bác sĩ thấy các chất điện giải của tôi thấp đến không thể tin được. Đó là nguyên nhân tại sao tay tôi bị co rút và chân đi không vững. Các chất điện giải giúp cho các cơ bắp của chúng ta hoạt động. Bình thường khi đổ mồ hôi thì các chất này theo mồ hôi chảy ra ngoài, ăn uống thông thường sẽ bù lại mức cần thiết cho cơ thể hoạt động. Nhưng khi ra mồ hôi nhiều quá thì cần phải uống nước tăng lực có chứa các chất điện giải như Powerade…Nếu uống nước thường thì càng uống các chất điện giải càng trôi đi theo mồ hôi ra ngòai hết, tạo nên hiện tượng mất nước, làm nồng độ natri trong máu bị hạ xuống thấp đến mức gây tử vong. Do đó, nếu tối 12 tháng 3 vừa qua tôi không được đưa vào bệnh viện cấp cứu thì có thể đêm đó tôi sẽ nằm thiếp đi và không bao giờ tỉnh lại nữa vì trái tim không còn chất điện giải để co bóp bơm máu đi nuôi cơ thể. Nếu như vậy thì giờ này chắc tôi đang được ở trên Quê Trời nhìn xuống trần gian bụi bặm này rồi. Về trời với Chúa như vậy cũng không có gì kinh khủng. Chỉ như một chớp mắt. Thật nhẹ nhàng, thanh thản.

Chúa Nhật tuần này là Lễ Thăng Thiên, lễ Chuá lên trời. Theo mô tả của sách Tông Đồ Công Vụ thì sau khi Chúa Giêsu truyền cho các tông đồ đi rao giảng Tin Mừng cho đến tận cùng trái đất *"Người được cất lên ngay trước mắt các ông, và có đám mây quyện lấy Người, khiến các ông không còn thấy Người nữa"* (Cv 1:9) Đọc tường thuật này chúng ta có cảm tưởng là các tông đồ nhìn theo Chuá đang từ từ bay lên cao, lên cao mãi, cho đến khi khuất khỏi tầm mắt như nhìn trái bong bóng bay. Nhưng nếu vậy thì Chuá đi đâu và đến ở chỗ nào trên bầu trời cao thăm thẳm đó?

Lm Amédée Brunot, S.C.J trong cuốn "Bàn Tiệc Khôn Ngoan" đã viết như sau: "*Chúng ta đừng để trí tưởng tượng chi phối khi đọc tường thuật quá đơn giản như thế về Thăng Thiên. Chuá Giêsu không phải là một nhà du hành vũ trụ, và Luca chẳng phải là một đặc phái viên đến núi cây Dầu để viết ký sự về chuyến bay vĩ đại. Cũng như các biến cố về Ngôi Lời nhập thể, biến cố Thăng thiên đã xảy ra trong âm thầm. Đây là một mầu nhiệm, nghĩa là một cử chỉ của Thiên Chúa mà giác quan ta không thể nhận thức và cũng không thể mô tả chi tiết…*"

Thật vậy, "Lên Trời" không có nghĩa là Chúa xa chúng ta về không gian và chúng ta mất đi sự hiện diện của Ngài. Khi các thánh sử tường thuật việc Chúa lên trời, các ngài muốn tái khẳng định niềm tin về Chúa Kitô đã phục sinh, đã vinh thăng và nay đang sống. Chúa lên trời có nghiã là Chuá không còn hiện diện hữu hình với các môn đệ của Người nữa. Giờ đây, Chúa Thánh Thần, Đấng được Ngài gửi đến, sẽ hiện diện giữa lòng Giáo hội, điều khiển và thôi thúc mọi hoạt động của Giáo hội.

Ai trong chúng ta cũng mong sau khi chết sẽ được về Thiên đàng hay về Quê Trời. Nhưng chắc chắn một điều là, Thiên Đàng hay Quê Trời chẳng giới hạn ở một "nơi", một "chỗ" xa vời nào đó, mà chính là trạng thái thông hiệp yêu thương sống động, vì ở đâu có yêu thương thì ở đó có Thiên Chúa (1Ga 4, 7-21). Trong buổi cầu nguyện với quần chúng ngày 21 tháng 7 năm 1999, Đức Thánh GH Gioan Phaolô II đã nói: *"Thiên đàng là một trạng thái sống (state of being) chứ không phải là một nơi chốn (place) theo nhận thức của ngôn ngữ loài người".* Ngài nói rõ thêm,*"Thiên đàng không phải là một khái niệm trừu tượng hay là một địa điểm cụ thể trong những cụm mây, nhưng là một lối sống, là mối quan hệ giữa cá nhân với Thiên Chúa Ba Ngôi. Đó là cuộc gặp gỡ Chúa Cha, diễn ra trong Chúa Kitô phục sinh, và hiệp thông với Chúa Thánh Thần".* Như thế, Quê Trời của Ki-tô hữu sẽ không là chốn bất định và xa vời vợi. Đến một lúc nào đó, sự ra đi trở về với Cha của chúng ta sẽ đơn giản là một biến cố thăng hoa đổi mới, thật kỳ diệu, thật lạ lùng, nhưng âm thầm và sâu kín. Chính Chúa Kitô phục sinh vinh hiển sẽ đưa ta vào sự thông hiệp tuyệt vời trong tình yêu của Ba Ngôi Thiên Chúa, để hưởng sự sống vĩnh cửu. Trong Chúa Kitô, nhờ Chúa Kitô, với Chúa Kitô, chúng ta sẽ được về ở mãi mãi với Thiên Chúa là cùng đích của cuộc đời mình.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh